

tænkt at fremføre derom, idet jeg henholder mig til, hvad der i Gaar blev sagt af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bøjsen). — Hvad dernæst angaar den Ordning, som med Hensyn til Lærernes Løn er foreslaaet i 6te Afsnit, tror jeg, den vil medføre en hel Del Ulemper blandt andre den, at man vil faae nogle større Skolekald, hvori der altid er gamle Lærere, og nogle mindre Skolekald, hvori der altid er unge Lærere, der vil vistnok skabe betydelige Misligheder ved en saadan Ordning. — § 28 omtaler Præmier til Lærerne, men jeg tror, at vi i det hele taget skulle se at komme bort fra Præmier. Det er nemlig egentlig ikke Uvessjælsen, som vækkes ved dem, men jeg tror meget snarere, at det er Forsængeligheden, og jeg sætter disse Præmier i Klasse for Exempel med Ordener, hvad enten det er de store Ordener eller de smaa bitte Kors og Ordenstegn, som jeg har set smaa Dreng løbe omkring med paa Gaderne i Paris, og som de have faaet som Belønninger i Skolerne. Det er ikke Uvessjælsen, der vækkes herved, men Forsængeligheden. Derimod skal jeg meget støtte et Forslag om, at der gives større Understøttelser til de Lærere, som ønske at opholde sig i længere Tid i Hovedstaden for, der at uddanne sig videre; thi jeg tror, at der derved virkes kraftigt for at faae Noget sat i Gang, der kan træde i Stedet for Forsættelses-Skolerne. Om end Læreren er meget optagen, har han dog i Reglen Søndag Aften til sin egen Raadighed, saaledes at han kunde holde en frivillig Søndags Aftenskole, og naar det viser sig, at en saadan Lærer virker noget Godt, bør han vistnok have en Understøttelse til Fortsættelsen af sin Udvikling, men ikke en Præmie, som han kan putte i Lommen, og som han dernæst bliver sig af i Fremtiden. Som jeg har bemærket, kan jeg ikke stille mig meget velvillig overfor det foreslagnede Lovforslag, men jeg stiller mig dog ikke saa aldeles imod det, som et Medlem, efter hvad jeg har hørt, skal have udtalt, at han gjorde. Det er naturligvis ikke blevet sagt her i Salen; men jeg har læst i et Blad, at han skal have udtalt, at den eneste Paragraf i Lovforslaget, han kunde stemme for, var den sidste, nemlig § 30, der lyder saaledes: „Denne Lov gælder ikke for Lærerne“. Der er, som sagt, nogle smaa Blanker, som jeg kunde ønske at rædde fra det almindelige Skibbrud; men de skulde da rigtig nok saa stærkt omformes, at jeg nærer megen Tvivl om, at den ærede Minister vilde gaa ind derpaa. I følge dette stiller jeg mig saaledes, at jeg, saaledes som Sagen staar i Diebliffet, ikke med god Samvittighed vil kunne stemme for dens Overgang til 2den Behandling. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Birz) udtalte igaar, at man, hvis man virkelig greb til den Udvei, at stemme imod Sagens Overgang, ikke vilde røbe nogen varm Interesse for Skolegangen, men jeg vil hævde det Modfatte, nemlig at det netop er af en virkelig varm Interesse for

Skolegangen, at man stemmer imod Overgangen til 2den Behandling. Hvis man nemlig i det foreliggende Forslag ikke finder saa megen Indvirkning imod sine egne Meningen og Grundsatninger med Hensyn til, hvad der tjener Skolen bedst, at man kan arbejde videre paa dette Grundlag, vil det være urigtigt at spille Tid med at gjøre Mere i denne Henseende. Hvis vi ikke havde andre store Opgaver i denne Samling, hvis Skoleloven var den største af vore Opgaver, vilde jeg stemme for Overgangen; thi vi vilde da have Tid til at udarbejde en Udvælgelsesbetænkning, hvoraf der maaské kunde komme noget Godt ud i en følgende Samling; men saaledes som Forholdet er i denne Samling, vil jeg ikke kunne tilraade dette. Jeg tror, at et saadant Udvælg vilde borttage Kræfterne fra mange andre Udvælg, saaledes at baade det ene og det andet gode Resultat vilde udeblive. Den ærede Minister bemærkede igaar, at Høflighed dog medførte, at man lod denne Sag gaa til 2den Behandling, men det skulde gjøre mig meget ondt, hvis den Praxis gjaldt i vore lovgivende Forsamlinger, at noget Saadant, som Regtelsen af denne Sags Overgang til 2den Behandling, skulde blive opfattet som Uhoflighed; i saa Fald synes jeg, der kunde være Anledning til at indføre en anden Praxis. Jeg kan forstikke den ærede Minister, at jeg nærer den allerstørste Høiagtelse for ham og er overbevist om, at han har troet at fremlægge Noget, hvorpaa der kunde arbejdes videre, men det er ligefrem en Samvittigheds-sag for mig at lade et Forslag gaa videre, om hvilket man kan sige sig selv, at det ikke kan føre til Noget. Det Ærste, der endnu kunde omstyrte denne min Beslutning, var det, at der beredes os, hvad jeg vilde kalde Overraskelses overraskende Overraskelse, nemlig om Ministeren vilde tilfænbegive, at han i et muligt Udvælg vilde kunne gaa ind paa saadanne helt andre Grundsatninger, at der kunde komme Noget ud deraf. Jeg for mit Vedkommende nærer imidlertid ikke nogen Tro dertil, eftersom Ministeren ikke allerede har gjort det, medens Sagen har været forude i Folket. Det er mit Ønske og et Haab, som neppe vil blive skuffet, at denne Sag, hvis den ikke kommer videre i denne Samling, igjen vil komme for paa et større Thing, paa Folkets eget Thing, ude i selve Folket; jeg er overbevist om, at den der vil blive drøftet baade med Varme og Indsigt. Jeg vil haabe, at der da vil blive lyttet dertil, at vi ligesom maa lytte til Folkets Hjerteslag, og at vi da, naar Sagen kommer frem igjen, maa tage fat paa den med Alvor og den bestemte Hensigt at føre den igjennem i den da forestaaende Samling. **N. Jensen** (Aarhus Amt's 3die Valgkreds): Jeg har ikke Meget at sige om selve Lovforslaget. Det indeholder del en Del Bestemmelser, som gaa i den Retning, jeg kunde ønske at